บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ สำนักปลัด องค์การบริหารส่วนตำบลยางค้อม โทร/โทรสาร ๐๗๕-๔๙๙-๑๓๓
ที่ นศ ๘๐๖๐๑/๒๐๗๗ **วันที่** ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๖๕
เรื่อง รายงานผลการเข้ารับอบรมโครงการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร การดำเนินการทางวินัยข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น (หลักสูตร ๕ วัน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ ระหว่างวันที่ ๑๑-๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๕

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบลยางค้อม

เรื่องเดิม

ตามหนังสือสำนักบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ อว ๘๑๒๘/ว ๒๑๐๓ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๖๕ เรื่อง ขอเชิญเข้าร่วมโครงการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ หลักสูตร การดำเนินการทางวินัยข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่น (หลักสูตร ๕ วัน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๖ ระหว่างวันที่ ๑๑ - ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ณ โรงแรม ชฎา แอท นคร ถนนอ้อมค่าย ตำบลปากพูน อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช ซึ่งนายกองค์การบริหารส่วนตำบลยางค้อม ได้อนุมัติให้นางสาวกมลพร มหาชัย ตำแหน่งรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลยางค้อม และนายสมพรเอก สังข์กรด ตำแหน่งนิติกรชำนาญการ เข้าร่วมอบรมโครงการดังกล่าว ตามบันทึกข้อความ ที่ นศ ๘๐๖๐๑/๑๙๘๑ และที่ นศ ๘๐๖๐๑/๑๙๘๒ ลงวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ นั้น

ข้อเท็จจริง

นางสาวกมลพร มหาชัย ตำแหน่งรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล และนายสมพรเอก สังข์กรด ตำแหน่งนิติกรชำนาญการ ขอรายงานการเข้ารับการอบรมโครงการตามหลักสูตรดังกล่าว ดังนี้

๑. กระบวนการและขั้นตอนการดำเนินการทางวินัยของพนักงานส่วนท้องถิ่น

วินัย คือ ระเบียบ กฎเกณฑ์ แบบแผนความประพฤติ ต้องยึดถือหรือปฏิบัติ ข้าราชการต้องซื่อสัตย์สุจริต ตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ รักษาความลับ ปฏิบัติตามคำสั่ง รักษาชื่อเสียง ฯลฯ

๒. จุดมุ่งหมายและขอบเขตของวินัยข้าราชการ

๒.๑ เพื่อให้ราชการดำเนินไปด้วยดี มีประสิทธิภาพ
๒.๒ เพื่อความเจริญ ความสงบเรียบร้อยของประเทศชาติ
๒.๓ เพื่อความผาสุกของประชาชน
๒.๔ เพื่อสร้างภาพพจน์ชื่อเสียงที่ดีของทางราชการ

๓. หลักการดำเนินการทางวินัย

๓.๑ มีการกำหนดนโยบายและวิธีการที่ชัดเจน
๓.๒ การให้ทุกคนรับรู้ในกฎเกณฑ์
๓.๓ มีข้อพิสูจน์ได้
๓.๔ มีความเสมอภาคในการปฏิบัติ
๓.๕ การพิจารณาปัจจัยแวดล้อม

๔. วินัยและการรักษาวินัย ความผิดทางวินัย มี ๑๙ ฐานความผิด

ข้อ ๕ พนักงานส่วนตำบลต้องรักษาวินัยตามที่กำหนดเป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติไว้ในหมวดนี้ โดยเคร่งครัดอยู่เสมอ

ข้อ ๖ พนักงานส่วนตำบลต้องสนับสนุนการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ

ข้อ ๗ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและเที่ยงธรรม

ห้ามมิให้อาศัยหรือยอมให้ผู้อื่นอาศัยอำนาจหน้าที่ราชการของตนไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมหาประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น

การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ เพื่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยทุจริต เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

/ข้อ ๘ พนักงาน...

ข้อ ๘ พนักงานส่วนตำบลต้องตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เกิดผลดีหรือความก้าวหน้าแก่ราชการ

ข้อ ๙ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วยความอุตสาหะ เอาใจใส่ ระมัดระวังรักษาประโยชน์ของทางราชการ และต้องไม่ประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ

การประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๐ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติหน้าที่ราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี และนโยบายของรัฐบาล โดยไม่ให้เสียหายแก่ราชการ

การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบของทางราชการ คณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๑ พนักงานส่วนตำบลต้องถือว่าเป็นหน้าที่พิเศษที่จะสนใจและรับทราบเหตุการณ์เคลื่อนไหวอันอาจเป็นภยันตรายต่อประเทศชาติและต้องป้องกันภยันตรายซึ่งจะบังเกิดแก่ประเทศชาติจนเต็มความสามารถ

ข้อ ๑๒ พนักงานส่วนตำบลต้องรักษาความลับของทางราชการ

การเปิดเผยความลับของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๓ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชา ซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ โดยไม่ขัดขืนหรือหลีกเลี่ยง แต่ถ้าเห็นว่าการปฏิบัติตามคำสั่งนั้นจะทำให้เสียหายแก่ราชการหรือจะเป็นการไม่รักษาประโยชน์ของทางราชการ หรือเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ต้องเสนอความเห็นเป็นหนังสือทันทีเพื่อให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนคำสั่งนั้น และเมื่อได้เสนอความเห็นแล้ว ถ้าผู้บังคับบัญชายืนยันให้ปฏิบัติตามคำสั่งเดิมเป็นหนังสือ ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาต้องปฏิบัติตาม

การขัดคำสั่งหรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการโดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๔ พนักงานส่วนตำบลต้องปฏิบัติราชการโดยมิให้เป็นการกระทำการข้ามผู้บังคับบัญชาเหนือตน เว้นแต่ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปเป็นผู้สั่งให้กระทำหรือได้รับอนุญาตเป็นพิเศษชั่วครั้งคราว

ข้อ ๑๕ พนักงานส่วนตำบลต้องไม่รายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา การรายงานโดยปกปิดข้อความซึ่งควรต้องแจ้ง ถือว่าเป็นการรายงานเท็จด้วย

การรายงานเท็จต่อผู้บังคับบัญชา อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๖ พนักงานส่วนตำบลต้องถือและปฏิบัติตามระเบียบและแบบธรรมเนียมของทางราชการ

ข้อ ๑๗ พนักงานส่วนตำบลต้องอุทิศเวลาของตนให้แก่ราชการจะละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการมิได้

การละทิ้งหรือทอดทิ้งหน้าที่ราชการโดยมีเหตุผลอันสมควร อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง หรือละทิ้งหน้าที่ราชการติดต่อในคราวเดียวกันเป็นเวลาเกินกว่าสิบห้าวันโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือโดยมีพฤติกรรมอันแสดงถึงความจงใจไม่ปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการ เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๑๘ พนักงานส่วนตำบลต้องสุภาพเรียบร้อย รักษาความสามัคคี และไม่กระทำการอย่างใดที่เป็นการกลั่นแกล้งกัน และต้องช่วยเหลือกันในการปฏิบัติราชการระหว่างพนักงานส่วนตำบลด้วยกันและผู้ร่วมปฏิบัติราชการ

ข้อ ๑๙ พนักงานส่วนตำบลต้องต้อนรับ ให้ความสะดวก ให้ความเป็นธรรม และให้การสงเคราะห์แก่ประชาชนผู้ติดต่อราชการเกี่ยวกับหน้าที่ของตนโดยไม่ชักช้า และด้วยความสุภาพเรียบร้อย ห้ามมิให้ดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ หรือข่มเหงประชาชนผู้มาติดต่อราชการ

การดูหมิ่น เหยียดหยาม กดขี่ หรือข่มเหงประชาชนผู้ติดต่อราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๒๐ พนักงานส่วนตำบลต้องไม่กระทำการ หรือยอมให้ผู้อื่นกระทำการหาผลประโยชน์อันอาจทำให้เสียความเที่ยงธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตน

ข้อ ๒๑ พนักงานส่วนตำบลต้องไม่เป็นกรรมการผู้จัดการ หรือผู้จัดการ หรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท

ข้อ ๒๒ พนักงานส่วนตำบลต้องวางตนเป็นกลางทางการเมืองในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ และในการปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องกับประชาชน กับจะต้องปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการว่าด้วยมารยาททางการเมืองของทางราชการโดยอนุโลม

/ข้อ ๒๓ พนักงาน...

ข้อ ๒๓ พนักงานส่วนตำบลต้องรักษาชื่อเสียงของตน และรักษาเกียรติศักดิ์ของตำแหน่งหน้าที่ราชการของตนมิให้เสื่อมเสีย โดยไม่กระทำการใดๆ อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่ว

การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุกหรือโทษที่หนักกว่าจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๒๓/๑ พนักงานส่วนตำบลต้องไม่กระทำการอันเป็นการล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศโดยกระทำการประการใดประการหนึ่งดังต่อไปนี้ต่อข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นด้วยกัน หรือผู้ร่วมปฏิบัติราชการไม่ว่าจะเกิดขึ้นในหรือนอกสถานที่ราชการ โดยผู้ถูกกระทำมิได้ยินยอมต่อการกระทำนั้น หรือทำให้ผู้ถูกกระทำเดือดร้อนรำคาญ

(๑) กระทำการด้วยการสัมผัสทางกายที่มีลักษณะส่อไปในทางเพศ เช่น การจูบ การโอบกอด การจับอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง เป็นต้น

(๒) กระทำการด้วยวาจาที่ส่อไปในทางเพศ เช่น วิพากษ์วิจารณ์ร่างกาย พูดหยอกล้อ พูดหยาบคาย เป็นต้น

(๓) กระทำการด้วยอากัปกิริยาที่ส่อไปในทางเพศ เช่น การใช้สายตาลวนลาม การทำสัญญาณหรือลักษณะใดๆ เป็นต้น

(๔) การแสดงหรือสื่อสารด้วยวิธีการใดๆ ที่ส่อไปในทางเพศ เช่น แสดงรูปลามกอนาจาร ส่งจดหมาย ข้อความ หรือการสื่อสารรูปแบบอื่น เป็นต้น

(๕) การแสดงพฤติกรรมอื่นใดที่ส่อไปในทางเพศ ซึ่งผู้ถูกกระทำไม่พึงประสงค์หรือเดือดร้อนรำคาญ

การล่วงละเมิดหรือคุกคามทางเพศตามวรรคหนึ่ง อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๒๔ ให้ผู้บังคับบัญชามีหน้าที่เสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีวินัย ป้องกันมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำผิดวินัย และดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย

การเสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามีวินัยให้กระทำโดย การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี การฝึกอบรม การสร้างขวัญและกำลังใจ การจูงใจ หรือการอื่นใดในอันที่จะเสริมสร้างและพัฒนาทัศนคติ จิตสำนึกและพฤติกรรมของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาให้เป็นไปในทางที่มีวินัย

การป้องกันมิให้ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชากระทำผิดวินัยให้กระทำโดย การเอาใจใส่ สังเกตการณ์ และขจัดเหตุที่อาจก่อให้เกิดการกระทำผิดวินัยในเรื่องอันอยู่ในวิสัยที่จะดำเนินการป้องกันตามควรแก่กรณีได้

เมื่อปรากฏกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าพนักงานเทศบาลผู้ใดกระทำผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานในเบื้องต้นอยู่แล้ว ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการทางวินัยทันที

เมื่อมีการกล่าวหาโดยปรากฏตัวผู้กล่าวหา หรือมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าพนักงานส่วนตำบลผู้ใดกระทำผิดวินัย โดยยังไม่มีพยานหลักฐาน ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลรีบดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่

เมื่อมีกรณีเป็นที่สงสัยว่าพนักงานส่วนตำบลผู้ใดกระทำผิดวินัย ให้ดำเนินการตามวรรคห้า เฉพาะกรณีดังต่อไปนี้

(๑) มีการกล่าวหาที่ไม่ได้ระบุชื่อผู้กล่าวหา ไม่ได้ลงลายมือชื่อผู้กล่าวหา แต่ระบุชื่อหรือตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา หรือข้อเท็จจริงที่ปรากฏนั้นเพียงพอที่จะทราบว่ากล่าวหาพนักงานส่วนตำบลผู้ใด และข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์นั้นเพียงพอที่จะสืบสวนต่อไปได้

(๒) มีข้อเท็จจริงหรือพฤติการณ์ปรากฏต่อผู้บังคับบัญชาอันเป็นที่สงสัยว่าพนักงานส่วนตำบลผู้ใดกระทำผิดวินัย โดยมีพยานหลักฐานเพียงพอที่สืบสวนต่อไปได้

ภายใต้บังคับวรรคสี่ วรรคห้า และวรรคหก หากความปรากฏแก่ผู้บังคับบัญชาอื่นที่มิใช่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลให้ผู้บังคับบัญชาอื่นนั้นรายงานตามลำดับชั้นถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบลโดยเร็ว

การสืบสวนหรือพิจารณาในเบื้องต้นตามวรรคห้า จะกระทำโดยแต่งตั้งกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริง กรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง หรือกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงก็ได้

/เมื่อได้...

การกล่าวหาต้องกระทำเป็นหนังสือ ถ้าเป็นการกล่าวหาด้วยวาจาให้ผู้บังคับบัญชาผู้ได้รับฟังการกล่าวหาจัดให้มีการทำบันทึกเป็นหนังสือ และให้ผู้กล่าวหาลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานเพื่อดำเนินการตามวรรคห้า เมื่อได้ดำเนินการตามวรรคห้าแล้ว ถ้าเห็นว่ากรณีไม่มีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยจึงจะยุติเรื่องได้ ถ้าเห็นว่ากรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย ก็ให้ดำเนินการทางวินัยทันที

การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่าการะทำผิดวินัยให้ดำเนินการตามมาตรฐานทั่วไปนี้ โดยกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการทางวินัยตามข้อ ๒๖ วรรคสาม แต่ถ้าเป็นกรณีมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้ดำเนินการสอบสวนพิจารณาตามหมวด ๗

ผู้บังคับบัญชาผู้ใดละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่ตามข้อนี้ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวโดยไม่สุจริต ให้ถือว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัย ในกรณีผู้บังคับบัญชาเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลให้ถือว่าไม่ปฏิบัติการตามอำนาจหน้าที่โดยถูกต้องตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ และข้อบังคับของทางราชการ

ข้อ ๒๕ พนักงานส่วนตำบลผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามหรือไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติในหมวดนี้ ผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัย จักต้องได้รับโทษทางวินัย เว้นแต่มีเหตุอันควรงดโทษตามหมวด ๘

โทษทางวินัยมี ๕ สถาน คือ

(๑) ภาคทัณฑ์

(๒) ตัดเงินเดือน

(๓) ลดขั้นเงินเดือน

(๔) ปลดออก

(๕) ไล่ออก

ข้อ ๒๖ การดำเนินการทางวินัยแก่พนักงานส่วนตำบลซึ่งมีกรณีอันมีมูลที่ควรกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยให้สอบสวนเพื่อให้ได้ความจริงและยุติธรรมโดยไม่ชักช้า โดยต้องแจ้งข้อกล่าวหา สรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ ซึ่งจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ และต้องให้โอกาสผู้ถูกกล่าวหาชี้แจง รวมทั้งสืบแก้ข้อกล่าวหา เว้นแต่เป็นความผิดที่ปรากฏชัดแจ้งตามหมวด ๖

ในการชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาและการให้ปากคำของผู้ถูกกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหามีสิทธินำทนายความหรือที่ปรึกษาเข้าฟังการชี้แจงหรือให้ปากคำของตนได้

การดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการสอบสวนตามที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นสมควร โดยอาจมอบหมายให้พนักงานส่วนตำบลผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาสอบสวนแทน หรือตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงก็ได้

การสืบสวนหรือพิจารณาตามข้อ ๒๔ วรรคห้า หากได้ดำเนินการตามวรรคหนึ่งแล้ว นายกองค์การบริหารส่วนตำบลจะสั่งลงโทษตามข้อ ๘๔ โดยไม่ต้องตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรงอีกก็ได้

การดำเนินการตามวรรคสาม หากเป็นการตั้งกรรมการสอบสวนวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้ดำเนินการมีสาระสำคัญตามหมวด ๗ โดยอนุโลม

ถ้าเป็นกรณีกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนตามหมวด ๗

เมื่อดำเนินการตามวรรคสาม วรรคสี่ หรือวรรคหกแล้ว ถ้าฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัยก็ให้ดำเนินการตามข้อ ๘๔ หรือข้อ ๘๕ แล้วแต่กรณี ถ้ายังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดวินัย จึงจะสั่งยุติเรื่องเป็นหนังสือได้

ในกรณีนายกองค์การบริหารส่วนตำบลได้แต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงตามวรรคหก ในเรื่องที่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนผู้ถูกกล่าวหาตามข้อ ๖ (๔) หรือ ข้อ ๗ ของมาตราฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๕๘ และคณะกรรมการสอบสวนตามข้อดังกล่าวได้สอบสวนไว้แล้ว คณะกรรมการสอบสวนตามวรรคหก จะนำสำนวนการสอบสวนตามข้อดังกล่าวมาใช้เป็นสำนวนการสอบสวน และทำความเห็นเสนอผู้สั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน โดยถือว่าได้มีการสอบสวนตามวรรคหกแล้วก็ได้

/ข้อ ๒๗...

ข้อ ๒๗ ให้กรรมการสอบสวนมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) ขอให้กระทรวง ทบวง กรม หน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือห้างหุ้นส่วนบริษัทชี้แจงข้อเท็จจริง ส่งเอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ส่งผู้แทนหรือบุคคลในสังกัดมาชี้แจง หรือให้ถ้อยคำเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

(๒) เรียกผู้ถูกกล่าวหา หรือบุคคลใดๆ มาชี้แจง หรือให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารและหลักฐานเกี่ยวกับเรื่องที่สอบสวน

ข้อ ๒๘ พนักงานส่วนตำบลผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำหรือละเว้นกระทำการใดที่พึงเห็นได้ว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือต่อผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือต่อผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมาย หรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการกล่าวหาเป็นหนังสือโดยผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือมีกรณีถูกฟ้องคดีอาญา หรือต้องหาว่ากระทำผิดอาญา เว้นแต่ความผิดที่กระทำโดยประมาทที่ไม่เกี่ยวกับราชการ หรือความผิดลหุโทษ แม้ภายหลังผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว เว้นแต่ออกจากราชการเพราะตาย นายกองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจดำเนินการสืบสวนหรือพิจารณาตามข้อ ๒๔ และดำเนินการทางวินัยตามมาตรฐานทั่วไปนี้ต่อไปได้เสมือนว่าผู้นั้นยังมิได้ออกจากราชการเว้นแต่กรณีผลการสอบสวนพิจารณาปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยที่จะต้องลงโทษภาคทัณฑ์ ตัดเงินเดือน หรือลดขั้นเงินเดือน ก็ให้งดโทษเสีย

๔.๑ กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง คือ ไล่ออก ปลดออก ซึ่งหากมีเหตุอันควรลดหย่อน จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่ห้ามมิให้ลดโทษต่ำกว่าปลดออก

๔.๒ กระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง คือ ลดขั้นเงินเดือน ตัดเงินเดือน ภาคทัณฑ์

๔.๓ กระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ ให้ทำทัณฑ์บนหรือว่ากล่าวตักเตือนเป็น หนังสือได้

๕. การลงโทษทางวินัยต้องอ้างประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครศรีธรรมราช เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน และการลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึงปัจจุบัน

๖. กระบวนการดำเนินการทางวินัย

๖.๑ นายก อปท. แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยตามแบบ สว.๑

๖.๒ นายก อปท. ผู้ออกคำสั่ง

(๑) แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบโดยเร็ว

(๒) แจ้งคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนให้ประธานกรรมการทราบ

๖.๓ การคัดค้านกรรมการ

<u>สาเหตุ</u>

๑. รู้เห็นเหตุการณ์

๒. มีประโยชน์ได้เสีย

๓. มีเหตุโกรธเคือง

๔. มีความสัมพันธ์

๕. มีเหตุเสียความยุติธรรม

<u>ให้คัดค้าน</u>

๑. ภายใน ๗ วัน

๒. คัดค้านต่อผู้ออกคำสั่ง

๓. ผู้ถูกคัดค้าทำคำชี้แจง

๔. ต้องพิจารณาและแจ้ง

๕. ไม่สั่งภายใน ๑๕ วัน เลขานุการรายงานเปลี่ยนกรรมการที่ถูกคัดค้าน

การพ้นจากกรรมการไม่กระทบต่อการสอบสวนที่แล้วมา

๖.๔ การสั่งพัก/สั่งให้ออกไว้ก่อนเพื่อรอฟังผลการสอบสวน

(๑) วินัยร้ายแรง/ถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่าผิดอาญากรณีทุจริต/มีพฤติการณ์ไม่น่าไว้วางใจ

(๒) มีพฤติการณ์จะเป็นอุปสรรคต่อการสอบสวน

(๓) ถูกควบคุมหรือขังในคดีอาญา หรือจำคุกโดยคำพิพากษา (เกินกว่า ๑๕ วัน)

/(๔) มีคำพิพากษา...

(๔) มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำผิด และนายกเห็นว่าข้อเท็จจริงประจักษ์แล้ว

การสั่งพัก ให้สั่งพักตลอดระยะเวลาการสอบสวน (เว้นร้องทุกข์แล้วฟังขึ้น)

หลายสำนวนหรือหลายคดี ให้พักทุกคดี/สั่งพักแล้วถูกสอบสวนเรื่องอื่นอีกให้สั่งพักเพิ่ม ห้ามสั่งพักย้อนหลัง เว้นแต่

๑) อยู่ระหว่างคุมขังให้ย้อนถึงวันถูกคุมขัง

๒) เมื่อสั่งใหม่ให้ถูกต้องโดยย้อนถึงครั้งแรก

ถ้าเห็นว่ามีเหตุสั่งพัก แต่การสอบสวนจะไม่แล้วเสร็จโดยเร็ว ให้สั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน

๖.๕ การดำเนินการของกรรมการสอบสวน

(๑) กรรมการประชุมเพื่อพิจารณากำหนดข้อกล่าวหา ตามแบบ สว.๒

(๒) กรรมการประชุมเพื่อพิจารณากำหนดประเด็นการสอบสวน

๖.๖ การกำหนดประเด็นสอบสวน

(๑) ประเด็น คือ จุดสำคัญที่จะต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัย เพราะเป็นจุดที่ยังโต้เถียงกันอยู่ หรือยัง ไม่ได้ความกระจ่างชัด หากเป็นที่กระจ่างชัดหรือรับกันแล้วก็ไม่เป็นประเด็นที่จะต้องพิสูจน์หรือวินิจฉัย

(๒) การกำหนดประเด็นการสอบสวน

- สามารถชี้ผิดชี้ถูกได้
- ปรับบทความผิดได้
- กำหนดระดับโทษได้
- นำทางการสอบสวนให้เป็นไปตามรูปเรื่องที่กล่าวหารอบคอบ รัดกุมรวดเร็ว
- ได้ข้อเท็จจริงโดยละเอียดครบถ้วน
- ให้ได้ความจริง สามารถพิสูจน์ความผิดและกำหนดระดับโทษได้
- ผู้ถูกกล่าวหาสามารถชี้แจงได้ตรงกับเรื่องที่กล่าวหา ไม่หลงข้อต่อสู้

๖.๗ ข้อกล่าวหา หมายถึง พฤติการณ์แห่งการกระทำความผิด แต่ต้องอยู่ในขอบเขตของ “เรื่องที่ กล่าวหา” ว่า กระทำการใด ทำเมื่อใด ทำอย่างไร โดยจะต้องมีการอธิบายให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบและเข้าใจได้ ว่าผู้ถูกกล่าวหาทำอะไร ทำที่ไหน ทำอย่างไร และอธิบายให้ทราบว่าการกระทำดังกล่าวเป็นการกระทำผิดวินัย ข้อใด

๖.๘ ข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๒

(๑) ต้องมีความชัดเจนในเรื่องที่กล่าวหา ตามแบบที่กำหนด

(๒) ระบุข้อกล่าวหา ว่ากระทำเรื่องใด ตามหลักเกณฑ์ข้อใด

(๓) สามารถกล่าวหาได้หลายข้อหา ตามพยานหลักฐานที่มี

(๔) สว.๒ ต้องเป็นไปตามพยานหลักฐาน และเรื่องที่กล่าวหาใน สว.๑

(๕) สว.๒ มีเจตนาหลักเพื่อให้ผู้ถูกกล่าวทราบข้อกล่าวหา

(๖) การสอบสวนต้องดำเนินไปตามข้อกล่าวหาใน สว.๒ เท่านั้น

๖.๙ การแจ้งข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๒ เมื่อได้จัดทำ สว.๒ แล้ว ให้คณะกรรมการดำเนินการแจ้ง ข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยเชิญผู้ถูกกล่าวหาให้มารับทราบข้อกล่าวหา หากมาแล้วให้สอบถามว่า กระทำผิดตามที่กล่าวหาหรือไม่ ถ้าไม่มาให้จัดส่งทางไปรษณีย์

หากยอมรับสารภาพและมีการบันทึกและลงนามแล้วจะลงโทษโดยไม่สอบสวนก็ได้ (สอบต่อก็ได้)

๖.๑๐ การแจ้งสรุปพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๓

(๑) กรรมการต้องประชุมเพื่อพิจารณาพยานหลักฐานตามแบบ สว.๓

(๒) กรรมการต้องมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งและต้องไม่น้อยกว่า ๓ คน

(๓) สว.๓ เป็นแบบสรุปพยานหลักฐานเพื่อสนับสนุนข้อกล่าวหา เพื่อให้ผู้ถูกกกล่าวหาได้มีโอกาสทราบว่า มีพยานหลักฐานใด (พยานเอกสาร/วัตถุพยาน/พยานบุคคล) เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวต่อสู้ได้ โดยไม่หลงประเด็นการต่อสู้

/(๔) สว.๓...

(๔) สว.๓ ต้องสอดคล้องกับข้อกล่าวหาตามแบบ สว.๒

(๕) สว.๓ ต้องมีรายละเอียดของพยานที่จะนำมาสอบสวน

(๖) สว.๓ ปกปิดชื่อพยานบุคคลได้

๖.๑๑ การอธิบายข้อกล่าวหา คือ การอธิบายให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจในรายละเอียดว่าผู้ถูกกล่าวหา ทำอะไร ทำที่ไหน ทำเมื่อใด และทำอย่างไร เป็นความผิดวินัยในข้อใด มีพยานหลักฐานใด ประกอบด้วยพยาน เอกสาร วัตถุพยาน พยานบุคคล (สามารถปกปิดชื่อได้เพื่อประโยชน์ในการสอบสวน)

๖.๑๒ เหตุผลที่ต้องมีการแจ้งและอธิบายข้อกล่าวหา

(๑) เพื่อให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจและสามารถชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาได้โดยไม่หลงข้อต่อสู้

(๒) กฎหมายบังคับให้แจ้งข้อกล่าวหา

(๓) ข้อควรคำนึง

- เรื่องที่สอบสวนมีข้อกล่าวหาเกี่ยวกับเรื่องอะไร อย่างไร เป็นความผิดในกรณีใด (ตามมาตราใด)
- ความผิดตามข้อกล่าวหามีองค์ประกอบความผิดอย่างไร
- ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลเบื้องต้นพยานหลักฐานมีอยู่อย่างไร
- ผู้ถูกกล่าวหาให้การรับหรือปฏิเสธในข้อใด มีข้ออ้างหรือข้อเถียงอย่างไร

๖.๑๓ การสอบสวน ให้สอบสวนตามประเด็นเกี่ยวกับการกระทำในเรื่องที่กล่าวหา โดยจะต้องพิสูจน์ ว่าผู้ถูกกล่าวหา ทำอะไร ทำที่ไหน ทำเมื่อไร ทำอย่างไร และทำเพราะเหตุใด เพื่อนำผลการสอบสวนมาใช้ในการ วินิจฉัยว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำผิดวินัยหรือไม่

๖.๑๔ การสอบสวน

(๑) สอบสวนภายใน ๑๒๐ วัน ขอขยายได้ ๒ ครั้งๆ ละ ๓๐ วัน รวม ๑๘๐ วัน/ถ้ายังไม่แล้ว เสร็จให้นายก อปท. รายงาน ก.จังหวัด

(๒) ให้สอบสวนครั้งละคน และห้ามบุคคลอื่นเข้าร่วมสอบสวน เว้นแต่ที่ปรึกษาผู้ถูกกล่าวหา

(๓) พยานเอกสาร/พยานวัตถุ ให้บันทึกการได้มา

(๔) พยานเอกสารให้ใช้ต้นฉบับ/ถ้าไม่มีหรือถูกทำลายใช้สำเนารับรองถูกต้องก็ได้

(๕) การสอบสวนต้องมีกรรมการไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง

(๖) การสอบปากคำผู้ถูกกล่าวหาให้บันทึก ตาม สว.๔

(๗) การสอบปากคำพยานให้บันทึก ตาม สว.๕

(๘) เมื่อบันทึกเสร็จแล้วให้อ่านให้ฟังหรือให้อ่านเองแล้วลงลายมือชื่อและกรรมการที่ร่วมสอบสวน ลงลายมือชื่อ

(๙) ห้ามมิให้ขูดลบ ถ้าแก้ไขให้ขีดฆ่าหรือตกเติมแล้วกรรมการหนึ่งคนและผู้ให้ถ้อยคำลงลายมือชื่อ กำกับ

(๑๐) เมื่อพยานมาแต่ไม่ให้ถ้อยคำ หรือไม่มาให้บันทึกไว้

(๑๑) กรรมการอาจตัดพยานที่ไม่สำคัญได้ถ้าจะทำให้ล่าช้า

(๑๒) จะต้องสอบสวนต่างท้องที่ ให้ประธานกรรมการรายงานผู้สั่งแต่งตั้งกรรมการสอบสวน เพื่อขอให้สอบสวนให้ก็ได้

(๑๓) หากพบว่ากระทำผิดอย่างอื่นนอกจากที่ระบุไว้ในคำสั่ง ให้ประธานกรรมการรายงานผู้สั่งแต่งตั้ง เพื่อแต่งตั้งคณะกรรมการชุดเดิมหรือแต่งตั้งคณะกรรมการชุดใหม่สอบสวน

(๑๔) กรณีพบว่ามีการพาดพิงถึงคนอื่น ให้กรรมการพิจารณา ถ้าเห็นว่ามีส่วนร่วมให้รายงาน นายก อปท. เพื่อดำเนินการโดยเร็ว

(๑๕) กรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำผิดในเรื่องที่กล่าวหา ถ้าข้อเท็จจริงตามคำพิพากษา ได้ความชัด ให้ถือเอาคำพิพากษาเป็นพยานหลักฐานโดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้แต่ต้องแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ

(๑๖) ระหว่างการสอบสวน ผู้ถูกกล่าวหาโอนไปที่อื่น ให้สอบสวนต่อไปให้แล้วเสร็จแล้วรายงาน ผู้สั่งแต่งตั้ง เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง แล้วให้ส่งเรื่องให้นายก อปท. ที่ใหม่ พิจารณาลงโทษ

/(๑๗) กรรมการ...

(๑๗) กรรมการประชุมเพื่อพิจารณาความผิด เพื่อจัดทำรายงานการสอบสวนตามแบบ สว.๖ โดยกรรมการต้องมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่ง และไม่น้อยกว่า ๓ คน

๖.๑๕ รายงานการสอบสวน แบบ สว.๖

(๑) สรุปข้อเท็จจริงและพยานหลักฐาน

(๒) วินิจฉัยเปรียบเทียบพยานหลักฐาน

(๓) ความเห็นของคณะกรรมการว่าผิดหรือไม่ควรรับโทษใด

- การดำเนินการทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์

๑. การดำเนินการทางวินัย

หมายถึง การดำเนินการที่ต้องกระทำเป็นพิธีการตามหลักเกณฑ์ของ ก.จังหวัด เมื่อพนักงานส่วนท้องถิ่นกระทำผิดวินัย หรือถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และนายกฯ พิจารณาเห็นว่ากรณีมีมูลแล้ว

๒. การดำเนินการทางวินัยผู้ที่ออกจากราชการไปแล้ว

๒.๑ ถูกกล่าวหาไว้ก่อนออก ว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง

๑) เป็นหนังสือ ต่อ

๒) ผู้บังคับบัญชาของผู้นั้น หรือผู้มีหน้าที่สืบสวนสอบสวน หรือตรวจสอบตามกฎหมาย หรือ ผู้บังคับบัญชากล่าวหาเป็นหนังสือเอง หรือถูกฟ้อง/ต้องหาคดีอาญา (เว้นแต่ความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท/ ลหุโทษ)

๒.๒ ให้นายกฯ ดำเนินการทางวินัยได้ต่อไปเสมือนยังไม่ออก (เว้นแต่ออกเพราะตาย)

๒.๓ หากสอบเสร็จจะลงโทษเป็นวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ก็ให้งดเสีย

๒.๔ ต้องตั้งกรรมการสอบสวน ภายใน ๑๘๐ วัน นับแต่วันพ้น

๓. การให้ออกจากราชการ

๓.๑ เหตุของการออกจากราชการ

๑) ตาย ๒) เกษียณ ๓) ลาออก ๔) ถูกสั่งให้ออก ๕) ถูกสั่งลงโทษปลดออก/ไล่ออก

๓.๒ นายกฯ สั่งให้ออกเพื่อรับบำเหน็จ เมื่อ

๑) เจ็บป่วย ท างานไม่ได้สม่ำเสมอ

๒) สมัครไปทำงานตามประสงค์ของราชการ

๓) ขาดสัญชาติ เล่นการเมือง จิตฟั่นเฟือน ทุพพลภาพ

๔) ไม่เลื่อมใสประชาธิปไตย

๕) ปฏิบัติหน้าที่ไม่มีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้ ต้องส่งเรื่องให้อนุวินัยฯ ทำความเห็นเสนอ และ ก.จังหวัด เห็นชอบก่อน

๓.๓ หย่อน/บกพร่อง/ประพฤติไม่เหมาะสม นายกฯ ตั้งกรรมการสอบสวน (เหมือนวินัย) แล้วสั่งให้ ออกตามมติ ก.จังหวัด เพื่อรับบำเหน็จฯ ได้

๓.๔ สอบร้ายแรง ฟังลงโทษปลดออก/ไล่ออก ไม่ได้นายกฯ สั่งให้ออก เพราะมีมลทินหรือมัวหมอง เพื่อรับบำเหน็จฯ ได้

๓.๕ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก ในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท/ลหุโทษ นายกฯ สั่งให้ ออก เพื่อรับบำเหน็จได้

๓.๖ ก.จังหวัด อาจกำหนดประเด็นให้สอบเพิ่มเติมได้เมื่อพิจารณาเรื่องการให้ออกจากราชการทุกข้อ

๓.๗ การสั่งพักราชการ/สั่งให้ออก ไว้ก่อน ถ้ามีเหตุอย่างหนึ่งอย่างใด ต่อไปนี้

๑) ถูกตั้งกรรมการสอบวินัยร้ายแรง และนายกฯ เห็นว่า อยู่ต่อไปจะเสียหาย

๒) ถูกฟ้องคดีอาญาในหน้าที่ พนักงานอัยการไม่รับเป็นทนายให้และนายกฯ เห็นว่า อยู่ต่อไป จะเสียหาย

๓) ถูกตั้งกรรมการสอบวินัยร้ายแรง และมีพฤติการณ์เป็นอุปสรรคการสอบสวน หรือจะก่อ ความไม่สงบ

๔) ถูกคุมขังติดต่อกันเกินกว่า ๑๕ วันแล้ว

/๕) ถูกตั้ง...

๕) ถูกตั้งกรรมการสอบก่อนหรือหลังมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผิด และนายกฯ เห็นว่าเป็นวินัย อย่างร้ายแรง ให้นายกฯ ขอความเห็นชอบจาก ก.จังหวัด สั่งพัก/ให้ออกไว้ก่อน เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาได้

๓.๘ การแจ้งคำสั่งพัก/ให้ออกไว้ก่อน

๑) ต้องแจ้งให้เจ้าตัวทราบโดยพลัน

๒) แจ้งไม่ได้หรือไม่รับ ปิดไว้ที่ทำงาน

๓) แจ้งทางไปรษณีย์ลงทะเบียน (พ้น ๑๕ วัน ถือว่าทราบ)

๓.๙ ระยะเวลาการสั่งพัก/สั่งให้ออกไว้ก่อน

๑) ตลอดเวลาที่สอบสวนพิจารณา

๒) หากเจ้าตัวร้องทุกข์ ก.จังหวัด เห็นชอบ กลับก่อนได้

๓.๑๐ การลาออกจากราชการ

๑) ต้องยื่นหนังสือลาออกล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน

๒) ถ้ายื่นน้อยกว่า ๓๐ วัน ให้นายกฯ อนุญาตเป็นหนังสือ

๓) นายกฯ ยับยั้งเพื่อประโยชน์ราชการได้ ๙๐ วัน

๔) อ้างถูกตั้งกรรมการสอบวินัยแล้วไม่ให้ลาออก ไม่ได้

๕) ขอถอนหนังสือลาออกได้ทุกเมื่อ ถ้าการลานั้นยังไม่มีผล

๔. การอุทธรณ์

๔.๑ ผู้มีสิทธิอุทธรณ์

๑) ถูกลงโทษทางวินัย (๕ สถาน)

๒) ถูกสั่งให้ออกจากราชการ ด้วยเหตุ

- ขาดคุณสมบัติ
- เจ็บป่วยทำงานไม่ได้สม่ำเสมอ
- ทำงานไม่มีประสิทธิภาพ
- หย่อน/บกพร่อง/ประพฤติตนไม่เหมาะสม
- ถูกตั้งวินัยร้ายแรง แต่ลงโทษไม่ได้ มีมลทิน
- ถูกจำคุกเพราะประมาท/ลหุโทษ

๔.๒ การยื่นอุทธรณ์

๑) ต้องยื่นต่อ ก.จังหวัด ภายใน ๓๐ วัน นับแต่รู้

๒) การอุทธรณ์ไม่เป็นเหตุให้ทุเลาคำบังคับ

๓) ถ้าตายก่อนให้ทายาทยื่นอุทธรณ์แทนได้ โดยให้นำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

๔) มอบทนายความอุทธรณ์แทนได้ ถ้าจำเป็น

๕) ก.จังหวัดต้องส่งเรื่องให้อนุอุทธรณ์ทำความเห็น (กรณีไม่กำหนด ให้นำมาตรฐานวินัยมาใช้ด้วย)

๖) ก.จังหวัด (รวมอนุอุทธรณ์) ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จใน ๙๐ วัน นับแต่วันที่เลขา ก.จังหวัด รับเรื่อง

๗) มติ ก.จังหวัด ถือเป็นที่สุด

๔.๓ อำนาจในการสอบเพิ่ม ทั้งอนุอุทธรณ์/ก.จังหวัด มีอำนาจให้สอบเพิ่มได้เอง

๔.๔ สิทธิของผู้จะอุทธรณ์

๑) ขอตรวจหรือคัดรายงานสอบสวน แต่ถ้อยคำบุคคลเป็นดุลพินิจของนายกฯ ว่าจะให้หรือไม่

๒) คัดค้านอนุอุทธรณ์/ก.จังหวัด ถ้ามีเหตุ

๔.๕ หนังสืออุทธรณ์

๑) ทำถึงประธาน ก.จังหวัด

๒) ยื่นที่ศาลากลางจังหวัด/ผ่านนายกฯ (ส่ง ก.จังหวัด ใน ๗ วัน)/ทางไปรษณีย์

/๔.๖ อุทธรณ์...

๔.๖ อุทธรณ์รายใดมีปัญหาว่าจะรับได้หรือไม่ เป็นอำนาจดุลพินิจของ ก.จังหวัด เท่านั้น

๔.๗. การออกจากราชการ ไม่ยุติการพิจารณา อนุอุทธรณ์/ก.จังหวัดต้องพิจารณาอุทธรณ์นั้นต่อไป

๕. การร้องทุกข์

๕.๑ ผู้มีสิทธิร้องทุกข์ยกเว้นเหตุแห่งการอุทธรณ์ นอกนั้นใช้ร้องทุกข์ทั้งสิ้น ถ้าเห็นว่า

๑) ผู้บังคับบัญชาปฏิบัติต่อตนไม่ถูกต้อง

๒) ผู้บังคับบัญชาไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย

๓) ผู้บังคับบัญชาทำให้ตนคับข้องใจ

๕.๒ การยื่นหนังสือร้องทุกข์

๑) ต้องยื่นต่อ ก.จังหวัด ภายใน ๓๐ วัน นับแต่รู้

๒) ถ้าตายก่อนให้ทายาทยื่นร้องทุกข์แทนได้ โดยให้นำพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ หรือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

๓) มอบทนายความร้องทุกข์แทนได้ ถ้าจำเป็น

๔) ก.จังหวัดต้องส่งเรื่องให้อนุอุทธรณ์ทำความเห็น (กรณีไม่กำหนด ให้นำมาตรฐานวินัยมาใช้ด้วย)

๕) ก.จังหวัด (รวมอนุอุทธรณ์) ต้องพิจารณาให้แล้วเสร็จใน ๙๐ วันนับแต่วันที่เลขา ก.จังหวัด รับเรื่อง

๖) สิ่งใดที่มิได้กำหนดไว้ ให้นำเรื่องการอุทธรณ์มาใช้โดยอนุโลม

- พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มีดังนี้

๑. เจ้าหน้าที่ หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน ลูกจ้าง หรือผู้ปฏิบัติงานประเภทอื่น ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งในฐานะเป็นกรรมการหรือฐานะอื่นใด

๒. เจ้าหน้าที่จะต้องรับผิดเมื่อปฏิบัติหน้าที่ด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง (ประมาทเลินเล่อธรรมดาไม่ต้องรับผิด)

๓. หากเกิดความเสียหายจากการกระทำของเจ้าหน้าที่หลายคน เจ้าหน้าที่รับผิดเฉพาะในส่วนของตนเท่านั้นโดยไม่ต้องรับผิดในส่วนของเจ้าหน้าที่ผู้อื่น กล่าวคือไม่นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับ

๔. เจ้าหน้าที่ไม่ต้องรับผิดในความเสียหายเต็มจำนวนก็ได้ โดยให้คำนึงถึงระดับความร้ายแรงแห่งการกระทำและความเป็นธรรม และหากหน่วยงานหรือระบบการดำเนินงานมีส่วนบกพร่องก็ให้หักส่วนความรับผิดของหน่วยงานออกด้วย

๕. หากเจ้าหน้าที่ไม่มีเงินมาชำระหนี้แก่ทางราชการ ห้ามมิให้ฟ้องเจ้าหน้าที่ล้มละลาย ยกเว้นจะเข้าเงื่อนไขเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงตามระเบียบสำนักนายกฯ ข้อ ๒๗

๖. หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากเจ้าหน้าที่ภายในกำหนดอายุความ ๒ ปี นับแต่วันที่หน่วยงานของรัฐรู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ไม่ว่าเจ้าหน้าที่ได้กระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่หรือกรณีไม่ใช่การกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ก็ตาม อายุความเริ่มนับตั้งแต่วันที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐที่ได้รับความเสียหายได้รู้ถึงการละเมิดและรู้ตัวเจ้าหน้าที่ผู้จะพึงต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือนับตั้งแต่ผู้แต่งตั้งลงนามเห็นชอบด้วยกับคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดและต้องออกคำสั่งเรียกให้ผู้ต้องรับผิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้ทันภายใน ๒ ปี ดังกล่าว

กรณีที่หน่วยงานของรัฐเห็นว่าเจ้าหน้าที่นั้นไม่ต้องรับผิด แต่กระทรวงการคลังตรวจสอบแล้วเห็นว่าต้องรับผิด ให้สิทธิเรียกร้องนั้นมีอายุความ ๑ ปี นับแต่วันที่หน่วยงานรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง กรณีหัวหน้าหน่วยงานของรัฐมีความเห็นว่าเจ้าหน้าที่ผู้นั้นไม่ต้องรับผิด อายุความในการออกคำสั่งให้เรียกเจ้าหน้าที่ชำระเงินจะมีเพียง ๑ ปี นับแต่วันที่หัวหน้าหน่วยงานของรัฐมีคำสั่งตามความเห็นของกระทรวงการคลัง แต่การออกคำสั่งดังกล่าวต้องไม่เกิน ๑๐ ปี นับแต่วันเกิดเหตุ

/- พระราชบัญญัติ...

- พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มีดังนี้

๑. วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง หมายความว่า การเตรียมการ และการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง กฎ รวมถึงการดำเนินการตามกฎหมายนี้

๒. การพิจารณาทางปกครอง หมายความว่า การเตรียมการ และการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง

๓. คำสั่งทางปกครอง หมายความว่า (๑) การใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลเป็นการสร้างนิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระงับ หรือมีผลต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคลทั้งถาวรหรือชั่วคราว เช่น การสั่งการ การอนุญาต การอนุมัติ การวินิจฉัย การรับรอง หรือการรับจดทะเบียน แต่ไม่หมายรวมถึงการออกกฎ เพื่อจัดให้มีคำสั่งทางปกครอง (๒) การอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

๔. กฎ หมายความว่า พระราชกฤษฎีกา กฎกระทรวง ประกาศกระทรวง ข้อบัญญัติท้องถิ่น ระเบียบ ข้อบังคับ หรือบทบัญญัติอื่นที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป (โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใด หรือบุคคลใดเป็นการเฉพาะ

๕. คู่กรณี หมายความว่า (๑) ผู้ยื่นคำขอ (๒) ผู้คัดค้านคำขอ (๓) ผู้อยู่ในบังคับคำสั่งทางปกครอง (๔) ผู้จะอยู่ในบังคับคำสั่งทางปกครอง (๕) ผู้เข้ามาในกระบวนการพิจารณาทางปกครอง เนื่องจากสิทธิจะถูกกระทบกระเทือน

๖. คำสั่งทางปกครองอาจกระทบสิทธิของคู่กรณี เจ้าหน้าที่ต้องให้คู่กรณีมีโอกาสทราบข้อเท็จจริงอย่างเพียงพอ โต้แย้ง หรือแสดงพยานหลักฐานของตน ความข้างต้นมิให้นำมาใช้บังคับกับกรณี (๑) จำเป็นเร่งด่วน หากเนิ่นช้าจะเสียหายร้ายแรงหรือกระทบประโยชน์สาธารณะ (๒) ทำให้เวลาที่กำหนดในการทำคำสั่งทางปกครองต้องล่าช้าออกไป (๓) เป็นข้อเท็จจริงที่คู่กรณีนั้นเองให้ไว้ในคำขอ คำให้การ คำแถลง (๔) มีสภาพชัดว่าการให้โอกาสดังกล่าวไม่อาจทำได้ (๕) เป็นมาตรการบังคับทางปกครอง (๖) กรณีอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง

๗. คู่กรณีมีสิทธิตรวจดูเอกสารที่จำเป็นต้องรู้เพื่อการโต้แย้ง ชี้แจง หรือป้องกันสิทธิของตนได้ แต่ถ้ายังไม่ได้ทำคำสั่งทางปกครอง จะขอตรวจดูไม่ได้

๘. เจ้าหน้าที่อาจไม่อนุญาตให้ตรวจดูเอกสาร พยานหลักฐาน ถ้าเป็นกรณีที่ต้องรักษาไว้เป็นความลับ

๙. คำสั่งทางปกครองอาจทำเป็นหนังสือ วาจา หรือโดยการสื่อความหมายในรูปแบบอื่น กรณีสั่งด้วยวาจา ถ้าผู้รับคำสั่งร้องขอโดยมีเหตุอันสมควร ภายใน ๗ วัน นับแต่วันมีคำสั่งดังกล่าว เจ้าหน้าที่ต้องยืนยันเป็นหนังสือ

๑๐. กรณีคำสั่งทางปกครองไม่ได้ออกโดยรัฐมนตรี และไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองเป็นการเฉพาะ ให้คู่กรณีอุทธรณ์ต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองใน ๑๕ วัน นับแต่วันรับแจ้งคำสั่ง การอุทธรณ์ไม่เป็นเหตุให้ทุเลาการบังคับ ให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครอง พิจารณาคำอุทธรณ์และแจ้งผู้อุทธรณ์โดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่รับอุทธรณ์ กรณีเจ้าหน้าที่เห็นด้วยก็ให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงคำสั่งภายในกำหนดเวลาดังกล่าว แต่ถ้าไม่เห็นด้วย ให้เร่งรายงานความเห็นพร้อมเหตุผลไปยังผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ (ตามกฎกระทรวง) ในกำหนดดังกล่าว

๑๑. การพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองให้พิจารณาทบทวนทั้งปัญหาข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย ความเหมาะสมของการออกคำสั่งและอาจมีคำสั่ง เพิกถอน เปลี่ยนแปลง ทั้งเป็นการเพิ่มภาระ ลดภาระ ใช้ดุลพินิจแทน หรือ มีข้อกำหนดเป็นเงื่อนไขอย่างไรก็ได้

๑๒. การบังคับทางปกครอง ไม่ให้บังคับกับหน่วยงานของรัฐด้วยกัน เว้นแต่กำหนดเป็นอย่างอื่น การแจ้งคำสั่งทางปกครองอาจทำด้วยวาจา การนัดพิจารณาอาจทำด้วยวาจา และการอย่างอื่นที่เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องทราบด้วยวาจาก็ได้ แต่ถ้าผู้นั้นประสงค์ให้ทำเป็นหนังสือก็ให้แจ้งเป็นหนังสือ การแจ้งเป็นหนังสือให้คนนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับ หรือขณะไปส่งไม่พบผู้รับ หากได้ส่งกับผู้บรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้นหรือได้วางหนังสือนั้นหรือปิดหนังสือนั้นในที่ที่เห็นได้ง่ายต่อหน้าเจ้าพนักงาน (ตามกฎกระทรวง) ถือว่าได้รับแจ้งแล้ว

ประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้ารับการฝึกอบรมในครั้งนี้ มีดังนี้

๑. มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินการทางวินัยเบื้องต้น

๒. มีความรู้ ความเข้าใจหลักการรับฟังพยานหลักฐาน การตรวจสำนวนการสอบสวน การพิจารณาโทษทางวินัย

/๓. มีความรู้...

๓. มีความรู้ ความเข้าใจหลักการและวิธีการทำรายงานการสอบสวน

๔. มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการอุทธรณ์และการร้องทุกข์เบื้องต้น

๕. มีความรู้ ความเข้าใจพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

๖. มีความรู้ ความเข้าใจพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

๗. มีความมั่นใจในการปฏิบัติงานในหน้าที่ราชการ และเกิดผลดีต่อราชการโดยรวม

๘. สามารถนำองค์ความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างถูกต้อง

๙. ได้แลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็น ปรับเปลี่ยนทัศนคติ และแนวคิด ในการปฏิบัติงานให้มีประสิทธิภาพกับขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นโดยรวมอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๑๐. นำความรู้ที่ได้รับมาขยายผลให้บุคลากรในสำนักงานหรือผู้ที่สนใจทราบ

เพื่อเป็นการพัฒนาและเพิ่มพูนความรู้ให้แก่บุคลากรขององค์การบริหารส่วนตำบลยางค้อม จึงขอถ่ายทอดความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรม โดยมีเอกสารประกอบการฝึกอบรม จำนวน ๓ แล่ม เพื่อให้บุคลากรผู้สนใจในการศึกษาเพิ่มความรู้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและแจ้งเจ้าหน้าที่ทุกคนรับทราบและถือปฏิบัติ

(นายสมพรเอก สังข์กรด)
นิติกรชำนาญการ

ความเห็นของหัวหน้าสำนักปลัด.....เพื่อโปรดทราบ และพิจารณาดำเนินการต่อไปด้วย.....

(นายกฤษณ์ คชชานุโรจน์)
นักจัดการงานทั่วไปชำนาญการ รักษาราชการแทน
หัวหน้าสำนักปลัด

ความเห็นของรองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล.....-เพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไปด้วย.....

(นางสาวกมลพร มหาชัย)
รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลยางค้อม

ความเห็นของปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล.....- เพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไปด้วย.....

(นางสาวกมลพร มหาชัย)
รองปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล รักษาราชการแทน
ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลยางค้อม

ความเห็นของนายก อบต.....อนุมัติ.....

(นายชัยสิทธิ์ จงจิตต์)
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลยางค้อม